

KRISTÝNA
DOSTÁLOVÁ

VÍTĚZKA
LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
HVĚZDA INKOSTU

SOUBOJ PRINCŮ

FRAGMENT

Souboj princů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kristýna Dostálová
Souboj princů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SOUBOJ PRINCŮ

KRISTÝNA DOSTÁLOVÁ

FRAGMENT

*Věnováno všem, kteří v sobě hledají
svůj vnitřní plamen.*

S kapelou Tempus jsem pro vás připravila doprovodnou píseň ke knize, kterou si můžete poslechnout pro navození správné atmosféry nebo jako malý bonus. QR kód vás odkáže na mé webové stránky, kde bude i odkaz na YouTube.

Některá tajemství spí celá staletí. Zapomenuté záhady, neodpuštěné zra-
dy, nezlomená prokletí. Někdy se zdá, že už se nedostanou z mlhy za-
pomnění. Že se z pravdy stane pouhá legenda. Přesně tak by tomu bylo
i s tajemstvím, které spalo pod Černou horou.

Dokud jsem nepřišla já a svojí lží jej neprobudila.

*Minulost se žene jako vítr skrze slova,
naše činy roztaví oheň spravedlnosti,
co se stalo jednou, musí se stát znova,
dokud pravda opět nespojí mé kosti.*

ČÁST PRVNÍ

PRINC

1. KAPITOLA

VLKOLEV

Les ještě spal. S bratrem jsme se dívali k černým korunám stromů, mezi kterými občas problikly hvězdy. Říkalo se, že jsou v nich zapsané osudy nás všech. Pouze ti, kteří zpívali jejich písně, věděli, co se má stát. V mé krvi ale byl oheň a moje síla pocházela od Azenise. Jen on mi pomáhal odolávat chladu, který mi svíral zkřehlé prsty.

Kůň pode mnou spokojeně odfrkoval a kráčel po lesní cestě s takovou jistotou, jako by ji znal nazpaměť. Já po ní ale putovala poprvé. Kdybych se včera večer nerozhodla doprovodit svého bratra na Souboj, zřejmě bych ji nikdy nepoznala.

Souboj. Netušila jsem, jestli se mu tak říkalo od nepaměti, ale každý z Ohnivé země o něm slyšel. Pořád jsem nemohla uvěřit tomu, že se ho Leandros zúčastní. Byl to přece prastarý zvyk, v němž princové soupeřili o ruku princezny a nárok na trůn.

Ohlédl jsem se. Bratr se na svém koni držel těsně za mnou. Stejně jako já měl na sobě prosté lněné kalhoty, bílou košili prošívanou květy ohniček, brokátovou vestu a šedý vlněný plášť. Takhle v noci by si nás někdo mohl lehce splést s tím druhým.

Byli jsme dvojčata, tak se nám naše matka rozhodla dát podobně znějící jména. Leanis a Leandros. Stejně jako si byla blízká naše jména, jsme si byli blízcí i my. Jako malí jsme spolu trávili veškerý čas, až na výjimečné okamžiky, kdy otec učil bratra mužským povinnostem.

Já zůstávala zavřená s matkou ve věži a hrbila se nad vyžíváním nebo nějakou podobně hloupou činností.

„Brzo bychom si měli odpočinout,“ řekl mi Leandros, když zachytil můj pohled. Neviděla jsem mu pořádně do tváře, ale v jeho hlase jsem poznala napětí. Když mi došlo, kde se nacházíme, přeběhl mi mráz po zádech.

Ve tmě vypadaly všechny stromy stejně. Stačilo ale použít trochu představivosti a listy rostlin kolem nás se zbarvily do temně rudé. Rudý les byl místem opředeným mnoha pověstmi. Podle některých lidí se zde kdysi dávno u jezera oběsil vrah a jeho vinou zatížená duše zbarvila les. Jiní zase říkali, že zde zahynula hrozná bestie a voda zrudla její krví.

Ať už se stalo cokoliv, všem bylo jasné, že lesem proudí ohromná síla. Teď když jsem se na to zaměřila, cítila jsem slabé chvění v prstech.

„Nelíbí se mi to tady,“ řekla jsem nahlas a začala se rozhlížet po stínech, jako bych v nich mohla zahlédnout plížící se bestii připravenou k útoku.

„Leanis, to, co jsi o tomhle místě slyšela, jsou jen pověsti,“ tvrdil Leandros, ale já dál ostražitě sledovala okolí.

„Každá pověst vychází z nějaké prastaré pravdy,“ odpověděla jsem.

Povzdechl si.

„Dobře. Zastavíme tu jen na chvíli a utáboříme se jinde. Teď jen necháme trochu napást koně, nabereme vodu a budeme zase pokračovat v cestě. V Siralisu musíme být nejpozději do zítřejšího poledne. Na úvodním obřadu nesmím chybět,“ odvětil Leandros a já kývla na souhlas. V hlavě se mi vyjevil obraz Siralisu, který visel v otcově pracovně.

Rozsáhlé město sedělo přilepené na úbočí vysoké Černé hory a trčelo z něj devět strážných věží jako devatero šikmých zubů. Na vrcholu svahu se pak nacházela Výheň, sídlo plamena naší země. Tělem mi projela vlna nadšení, když jsem si uvědomila, že brzo uvidím Výheň poprvé, i když jen zvenku. Na chvíli jsem si ale představila, jak se procházím dlouhými chodbami a prohlížím si ve světle svící staré obrazy a nádherné sochy. Jaká tajemství asi sídlo ukrývá?

Už od mého narození tam pobýval král Spytihněv, který vládl celé zemi pevnou, ale spravedlivou rukou. Za jeho vlády začala naše země po dlouhých staletích konečně prosperovat, a lidé mu proto začali říkat Spytihněv Vyvolený. Jeho žena, královna matka, byla už po smrti a zanechala po sobě jediného dědice, princeznu Reanu.

„Jaká si myslíš, že bude princezna?“ zeptala jsem se bratra.

„Asi ušlechtilá a pěkně ošklivá.“

Bratrova odpověď byla dost nepříjemná a zdálo by se, že se prostě rozhodl dědičku královského rodu nenávidět. Já ale dokázala číst mezi řádky. I kdyby se o kráse Reany skládaly písně, jeho by nezajímala. Leandrovo srdce už patřilo jiné dívce, a ta byla doma ve Světlé – mlékařova dcera Majka.

Jednou jsme spolu vyrazili k potoku, tajně, protože otec by nikdy neschválil, aby se můj bratr zahazoval s prostou dívkou. Seděli jsme na břehu, cákali po sobě vodu a jedli masové koláče, které jsme zapíjeli jablечným moštem. Horkým vzduchem zněl cvrkot cvrčků a v korunách stromů zpívali ptáci. Cítili jsme se tak svobodní.

Vzpomínka se rozplynula. Byla jsem zpátky v mrazivé noci, seděla jsem na koni a jela prokletým, mrtvolně tichým lesem. Na začátku naší cesty jsem občas zaslechla nějaké šustění, jak myška proběhla vysokou trávou, nebo zahoukala sova. Ale teď ani vítr nezafoukal. Doufala jsem, že až začne svítat a les zahoří červeně, budeme už dávno pryč.

Stromy se otevřely na louku, pod kterou leželo velké jezero. Svit měsíců zalil vše do šeda. Děsilo mě pomýšlení na to, že kdyby se tráva pod našima nohama utápěla v krvi, nevšimli bychom si toho. *V noci všechno ztrácí barvu.*

„Nelíbí se mi tady.“

Zřejmě jsem to pronesla příliš tiše, protože bratr neodpověděl. Sedl z koně a dovedl jej za otěže k jednomu ze stromů, které se skláněly nad hladinou jezera. Skočila jsem do orosené trávy a málem se skácela, nohy jsem po dlouhé cestě měla zdřevěnělé.

„Podívej, jak krásně se odráží,“ řekl Leandros a já pohlédla nahoru na dva měsíce. Ten menší měl jemně rudý nádech, ten větší svítil stříbrně.

„Ano. Budou na tebe dohlížet, až budeš v paláci,“ řekla jsem. Ještě nikdy jsem nebyla bez bratra déle než týden, a teď měl být pryč celý rok. Celý rok, ve kterém měl podstupovat nebezpečné úkoly, aby dokázal, že si zaslouží být novým králem.

„Co se vlastně v Souboji děje?“

„Otec říkal, že všichni musí splnit dohromady devět úkolů, každý měsíci jeden. Jen ve třech ztracených měsících budeme mít čas na odpočinek. Do toho si budeme prohlubovat naše znalosti o tom, jak bojovat, vládnout a chovat se urozeně. Komu se nepodaří vyhrát ani jednu z těchto výzev, nebude se moct účastnit závěrečného úkolu, ze kterého vzejde nový plamen.“

Celoroční klání znělo velice náročně a komplikovaně. Přesto se jednalo o starou tradici, bez které by si lidé z Ohnivě země jmenování nového nástupce trůnu nedokázali představit. Zlí jazykové tvrdili, že byl rod plamene prokletý. V rodině krále se totiž už po celá staletí rodily jen ženy. A žena nemohla usednout na trůn jako vládce. Kvůli nedostatku mladých princů kdysi dávno nějaký panovník vymyslel, že se o ruku princezen v Souboji utká hrstka mladých princů, synů místních knížat a šlechticů z dalších zemí ohnivě říše.

Já bych Leandrovi trůn přála, ale věděla jsem, že on sám po ničem podobném netouží. Jeho srdce bylo doma ve Světlé, u Majky a u jeho maleb. Milovat a malovat. To bylo vše, co můj bratr od života chtěl.

„Vrátím se zpátky,“ slíbil mi a objal mě. Jeho tělo hrálo, ale méně než to moje. Oheň v něm nebyl tak silný.

„Přísaháš?“

„Přísahám.“

Určitě jsme si oba v ten stejný okamžik vzpomněli, jak naše matka po příchodu zvacího dopisu na Souboj ztropila scénu.

„Když půjdeš pryč, bude tě to stát život. Měla jsem špatný sen,“ štkala tehdy. Ale bratr do Souboje musel odejít, jinak by ho místo toho čekala armáda. Ta by za jiných okolností nebyla pro mladého živelníka špatné místo. Zesnulý císař, budiž mu esence vlídná, ji vytvořil pro ochranu svého rostoucího impéria, do kterého po sňatku s dědičkou ledového rodu spadala i celá říše Igruldu.

Mladé muže z Ohnivé země čekal v armádě výcvik pod dohledem nejlepších živelníků, naučili se tam mistrně ovládat svoji esenci i boj se zbraní. Ale ani hrozba boje s Dvoutvárnými nebyla zdaleka tak hrozná, jako co by bratrovi udělali vojáci, kdyby zjistili, že pochází z rodu zrádce. Takže zbývalo jen zúčastnit se Souboje, a získat tak našemu rodu zpátky čest.

A proto bratr matce milosrdně přísahal, že zůstane doma. Otec jakožto jiskra samozřejmě věděl, že bratr do Souboje půjde. Sám pomohl Leandrovi napsat děkovný dopis, ve kterém plameni potvrdil svoji účast. V tajnosti nechali namalovat bratrův obraz, který spolu s dopisem poslali do paláce. Otec řekl, ať vyrazí do Siralisu bez doprovodu, snad ze strachu, že by matka ztropila před služebnictvem scénu. Nevěděl ale, že když se Leandros v noci vykradl ven, já se jej rozhodla doprovodit.

„Nechci, abys skončil jako Lyaris,“ zašeptala jsem a Leandros mě pohladil po zádech. Dívala jsem se na něj a opravdu jsem v něm chvílemi viděla našeho staršího bratra. Jak vypadal prvorozený syn rodu, jsem věděla jen díky obrazu, který byl už dlouho tajně vystavený v našem sklepení. Lyaris. Kdysi slavný a vychvalovaný syn, který se stal hanbou celého našeho rodu a jehož činy nás uvedly v nemilost žára.

„Všechno bude dobré, Nis,“ oslovil mě dětskou přezdívkou, „já se tam na rok ztratím, abych nemusel do boje proti Dvoutvárným. A až se vrátím, vezmu si Majku a vše bude tak, jak má být. A teď už pojď, napijeme se a nabereme nějakou vodu na cestu.“

Asi si musel všimnout mého znepokojeného výrazu, protože se ušklíbl a dodal: „Neboj, voda v jezeře není rudá.“

Jeho ujištění mě příliš neuklidnilo. Když pak vyrazil ke stromům, kde uvázal naše koně, já se s čutorou vydala k vodě. Kráčela jsem namrzlou trávou, která mi tiše šeptala pod nohama. Takový mráz uprostřed období hojnosti byl nezvyklý.

Sklonila jsem se k hladině a chvíli ji pozorovala, jako by se mě chystala kousnout. Odrážely se na ní oba měsíce, Luna a Selina. Tak se podle pověstí jmenovaly dcery bohyně oblohy, mocné Marite. Pod jejich

sinavými odrazy jsem ale zahlédla ještě něco jiného. Vodou se prohnal nějaký zlatý záblesk a pak karmínová jiskra. Něco se tam mihotalo.

Cítila jsem, jak nade mnou pomalu získává převahu zvědavost a jak nořím prsty do temné vody. Na to, jaká byla zima, byla překvapivě teplá. A pak se mi něco oťřelo o ruku. Ucukla jsem, ale nemohla jsem od toho světla odtrhnout zrak.

„Leanis? Co se děje?“

Bratrův hlas přicházel z velké dálky a já se na něj nedokázala soustředit. V té vodě bylo něco podivného, něco, co chtělo ven. Ponořila jsem ruku znovu pod hladinu, a tentokrát jsem pevně sevřela dlaň kolem chladného kovu.

„Leanis, co to je?“ zeptal se a já sebou trhla, když mi položil dlaň na rameno. „Vypadáš, jako bys viděla ducha. Vůbec jsi mě neposlouchala, když jsem na tebe mluvil.“

Teprve teď jsem omámeně pohlédla do své dlaně a uviděla amulet. V jemné záři měsíců nebyl dobře vidět, ale jeho povrch byl z nějakého hnědého kovu. Zbytek propletených linek v sobě držel část kamene, na kterém byl nějaký symbol. Amulet byl podivně kostrbatý, jako by mu kus chyběl.

„Kde jsi to u všech bohů vzala?“

„Z jezera,“ odpověděla jsem zasněně. Když jsem amulet vytáhla z vody, jako by se mi myslí prosmýkla nějaká zapomenutá myšlenka. Byla ale kluzká jako úhoř a já ji v tom spěchu nestihla zachytit.

Leandros se napřed nad mojí nesmyslnou odpovědí uchechtl, ale pak zvážněl.

„Nis, nepřipadá ti to div-“

Zmateně jsem se otočila přes rameno a vpila se pohledem do lesa.

„Nis?“

Vstala jsem a amulet si ve spěchu hodila do kapsy. Noc byla stále tichá, ale já si byla jistá, že jsem něco zaslechla. Nebo jsem spíš něco ucítila.

„Leanis, děšíš mě...“

„Pssst,“ zasyčela jsem a snažila se utiшит tlukot svého splašeného srdce natolik, abych mohla poslouchat les. Ale pak mi došlo, že hluk

nepřichází z lesa. Pod vodou žhnula záře a na hladinu vyplouvalo několik bublin.

„Něco je ve vodě,“ vydechla jsem tiše. A pak jsem uslyšela křik, který rozechvěl celou zem. Moje oči sklouzly ke koním, kteří byli stále připoutaní u osamělé vrby napravo od nás. Země pod mýma nohama začala brnět. Stejně tak brněla moje mysl, která zbystřila před nečekanou hrozbou. Ať už v té vodě bylo cokoli, teď se to mělo dostat ven. *Brzo se budu muset rozhodnout. Útok, nebo útek?*

Meče jsme měli připoutané k sedlovým brašnám. Vyběhla jsem tedy k nim a doufala jsem, že se stihneme ozbrojit včas.

„Nis!“

Neměla jsem čas odpovědět. Hluk sílil a najednou jsem měla pocit, že se probudila samotná země. Z jezera za námi se něco vynořilo.

Doběhla jsem k Šumíkovi a zbrkle se snažila rozepnout poutko držící otcův meč v kožené pochvě. Neuměla jsem bojovat s mečem, ale bylo to to jediné, co jsem měla po ruce. Otočila jsem se a uviděla rudé světlo.

„Utíkej, Leandře!“ vykřikla jsem a konečně z pochvy vytáhla meč. V druhé dlani jsem vyvolala malou ohnivou kouli, která se ale mojí nervozitou třepetala jako plamen svíčky v průvanu. Neuměla jsem svoji esenci ovládat příliš spolehlivě.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak ke mně bratr dobíhá. Moje pozornost se ale teď upínala k té záři. To, co jsem rozeznala jako hlavu, mi sahalo asi po prsa. Tělo šelmy se pružně a obratně vlnilo a její oči byly plné ohně. Tvor zařval a já ucítla ve tváři teplý poryv větru. Stačilo pár skoků a byl u nás.

Nestihla jsem se ani ohnat mečem a ucítla jsem, jako by se do mě zabodlo něco ostrého. Vykřikla jsem, ale neslyšela jsem vlastní hlas, pouze řev divoké šelmy. Upadla jsem na zem a upustila otcův meč. Pod prsty jsem ucítla horkou srst a po tváři mi stékalo něco teplého.

„Leandře,“ snažila jsem se vykřiknout, ale nemohla jsem se ani pořádně nadechnout. Země se třásla pod dopady kopyt našich koní, kteří řičeli děsem. Síla ohně v mém nitru bublala, až se mi převalila do dlaní

a noc ozářilo světlo ohně. Celý svět se začal motat, a když jsem vzhledla, obzor hořel a k temné obloze stoupaly jiskry.

Náhle řev zvířete ustal a záře vyhasla. Zběsile jsem lapala po dechu a otáčela se kolem dokola, abych viděla, jak šelma sápe mého bratra na kusy. Leandros ale ležel vedle mě, kousek od něj na místě tančil Troud a zadek bílého Šumíka právě mizel mezi stromy. Bratr stále naříkal a já se konečně vzpamatovala natolik, abych se k němu připlazila a prohlédla si jeho zranění.

„Leo, Leo!“ křičela jsem a snažila se v šeru prohlédnout jeho tělo. Zároveň jsem se pořád otáčela přes rameno. *Prokletý Rudý les! Možná jsem zvíře svým ohněm zahнала, ale co když se vrátí?*

„Je tady? Vidiš ji někde?“ ptala jsem se.

„Koho, koho?“ opakoval bratr.

„Tu příšeru, tu šelmu!“ křičela jsem a ve volné ruce jsem vyvolala ohnivou kouli, abych na bratra viděla a možná tím i zažehnala další útok.

„Leanis, podívej se na mě!“ řekl bratr a já k němu shlédlá. Černá skvrna na jeho košili, o které jsem se domnívala, že je krev, byla vlastně ohořelá. Na prodraném místě nebyl krvavý otisk zubů, ale černá modřina od kopyt jednoho z našich koní. Stoupl na něj. A já ho popálila.

Vyděšeně jsem se mu podívala do očí, byly plné zmatku, bolesti a znepokojení. Cítila jsem ve vzduchu větu, kterou jsem se tolik bála slyšet.

„Leanis, tady žádná šelma nebyla.“

Váha jeho slov na mě tíživě dolehla. S námahou jsem se nadechla.

„Musíme tě dostat k léčiteli,“ řekla jsem mu a dál se věnovala jeho zraněním. Popálenina na jeho hrudi nevypadala tak špatně, větší starost mi dělalo jeho předloktí, na kterém se objevila podezřelá vypouklina – zlomenina. *Jak udrží meč?*

„Leanis, co se stalo? Co jsi viděla?“ naléhal na mě bratr. Já se mu odmítala znovu podívat do očí.

„V Siralisu tě ošetří a pak...“

„Leanis, u velkého Azenise! Brány Siralisu jsou na noc zavřené. Budeme se muset vrátit zpět do Světlé...“

„Ne, ne, určitě se dostaneme do města a...“

„Leanis, nedá se s tím nic dělat. V armádě mají výborné léčitele, dají mi ruku do pořádku raz dva,“ řekl tichým hlasem a já cítila, jak se ve mně něco svírá. *Když půjde do armády, určitě bude pykat za chyby našeho staršího bratra. Určitě ho to bude stát život.*

„Pomoz mi do sedla,“ řekl mi.

Odběhla jsem za Troudem, který neklidně postával opodál a čekal, jestli se v mých dlaních zase neobjeví oheň. Klidnými slovy jsem ho utišila, chytila za otěže a dovedla k bratrovi, který se mezitím postavil na nohy. Měla jsem pocit, jako bych se ocitla v nějakém špatném snu. Všechno bylo ale příliš skutečné na to, abych mohla doufat, že se probudím.

Pomohla jsem bratrovi do sedla a sledovala, jak se kroutí v bolestech. Pak zdravou rukou chytil otěže a podíval se na mě.

„Rychle, pojď nahoru.“

Já ale zavrtěla hlavou.

„Já tady počkám.“

Bratr se zamračil.

„Neříkej hlouposti, vrátíš se se mnou zpátky do Světlé.“

Opravdu jsem se chtěla vrátit do Světlé, ale sama.

„Podívej, Troud není nejmladší. Nechci riskovat, že se v půlce cesty vyčerpá a budeme muset jít po svých. Jeď první a pošli někoho, ať mě tu ráno vyzvedne. Já zkusím najít Šumíka, určitě není daleko,“ řekla jsem. Byly to ale výmluvy, věděla jsem, že nás Troud unese oba. Nemohla jsem ale riskovat, že bratra zraním ještě víc.

Leandros se na mě šklebil bolestí. Věděl, že mě nepřemluví. Když jsem si postavila hlavu, bylo těžké mě k něčemu přesvědčit. A on teď byl příliš slabý na to, aby mě do sedla dostal silou.

„Dobře, vyrazím domů sám. Ty si ale vezmi zásoby a tuhle dýku.“

Kývla jsem na souhlas a odepla svou brašnu od sedla. Když jsem k bratrovi vzhledla, nemohla jsem se ubránit pocitu, že ho vidím naposledy.

„Leandře, já se omlouvám. Omlouvám se...“

„Leanis, ať už se stalo cokoli, vím, že jsi to neudělala schválně. Doma se o všem pobavíme a vyřešíme to, ano? Dávej na sebe pozor, prosím,

mám tě rád,“ řekl. Potom pobídl koně do klusu. Sledovala jsem, jak jeho záda mizí mezi stromy. Teprve když jsem uslyšela další zapraskání ve tmě, dolehlo na mě, že jsem tu teď sama. Rudý les se zdál být klidný, jenže já se nedokázala zbavit pocitu, že mě z něj něco sleduje.

Zhluboka jsem se nadechla. Ruka, ve které jsem svírala svoji brašnu, se mi nervózně třásla. Vyrasila jsem opatrně a obezřetně k hradbě stromů, abych našla nějaký úkryt. Zakopla jsem ale o něco v trávě. Zvedla jsem otcův meč a sledovala, jak se ve světle měsíců leskne jílec zdobený zářícím sluncem.

Meč darovaný samotným žárem, císařem ohnivé říše. Stále si pamatuji svého otce, jak ho křečovitě drží v rukách poté, co nám došla zpráva o Lyarisově zradě. Naš rod upadl v nemilost vládce a on se bál, že bude muset meč vrátit. Tehdy jsem ještě příliš nechápala, proč mají všichni černé oblečení, proč je matka zavřená ve své komnatě a brečí. Viděla jsem ale, jak se v otcových očích objevuje ledový výraz. Vnímala jsem, že se na nás s Leandrem zlobil ještě víc, než bylo obvyklé. A cítila jsem na těle všechny jeho rány, které byly o to bolestivější.

Co jsi to udělala, vrčel na mě jeho hlas v myšlenkách a já se bála toho okamžiku, kdy se mu budu muset znovu podívat do očí. Schovala jsem meč a připnula si ho k pasu. Připadal mi najednou neuvěřitelně těžký. Polkla jsem všechny slzy, na které teď nebyl čas. *Ráno moudřejší večera.*

O chvíli později oheň sálající z mé dlaně konečně objal suché větve a se spokojeným praskáním se začal zakousávat do dřeva. Dřepěla jsem na dně jeskyně a sledovala světlo, jak tančí se stíny na kamenných stěnách. Cítila jsem se tak vzdálená od okolního světa. *Ještě před pár minutami jsem prožívala dobrodružství s bratrem, a teď sedím ukrytá pod skalním převisem a pochybuji o vlastní přičetnosti.*

Přitáhla jsem si brašnu a vytáhla z ní nějaké sušené maso, abych zvýkáním zaměstnala mysl. Pak jsem si všimla, že v ní nejsou moje věci. Musela jsem se v tom spěchu splést. Slavnostní oblečení a jídlo, čtóra na vodu, povolávací příkaz do Souboje, rodový prsten s pečeti a zrcátko od Majky. Věci mého bratra.

Začaly mě pálit oči. Měl tu sedět vedle mě a vyprávět mi veselé příběhy. Místo toho teď zraněný míří zpátky domů. *Co když se mu něco po cestě stane? Možná jsem měla jet s ním...* Zahledla jsem se na sebe do zrcátka. Na pravé tváři jsem měla škrábanec, hnědé vlasy rozcuchané a zelené oči měly výraz splašeného zvířete.

Vrátila jsem se ve vzpomínkách k okamžiku, kdy se tvor objevil v jezeře, a zkoušela jsem to pochopit. Bylo to opravdu skutečné? Leandros tam byl se mnou, ale nic neviděl. Mohl to být nějaký přízrak? Nevěděla jsem, v co z toho doufat. Šílenství, nebo prokletí?

Představila jsem si výraz otce, až se Leandros dostane domů. *Zjistí, co jsem udělala?* Nejenže jsem nedokázala naplnit jeho představy o dokonale poslušné a vychované dceři, teď ze mě ještě bude *ta šílená*. Mohla jsem jen doufat, že Leandra napadne nějaký dostatečně uvěřitelný příběh o tom, co se stalo.

Venku jsem se sbíráním dříví nezdřžovala příliš dlouho, a tak jsem teď zírala do ohně, který začal pomalu vyhasínat. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem sotva cítila svoji ohnivou esenci. Začala se ke mně vkrádat zima.

Kéž by byla možnost, jak by se můj bratr mohl Souboje účastnit. Stačilo by, kdyby prošel přijímacím obřadem a pak se třeba po týdnů omluvil, že musí zpátky do Světlé. Jistě, byla by to veliká ostuda. Ale Leandros by díky účasti v Souboji nemusel do armády a zůstal by v bezpečí. Nebyl tu však nikdo, kdo by ho mohl zastoupit. On byl teď zraněný na cestě domů, zatímco jeho šílená sestra zůstala někde v jeskyni. Leanis ze Světlé. Já...

Myšlenky se mi najednou rozběhly rychlostí stáda jelenů do doby, kdy jsem byla malá a viděla teprve tak deset rozkvetů. Měla jsem matce pomáhat s vyšíváním nějaké hlouposti, která pak měla přijít darem pro sousedního jiskru. Nechtěla jsem ale celé odpoledne trávit s jehlou v ruce, a tak jsem začala prosit otce, ať mě pustí na trhy.

Otec mi řekl, že dceři jiskry nesluší, aby šla sama, a že on nemá čas, aby mě doprovodil. Musela jsem se tedy zeptat bratra. Leandros měl ale mít dostaveníčko s Majkou a na trhy se mu samozřejmě nechtělo. Šla jsem tedy žádonit zpátky za otcem.

„Nikam sama nepůjdeš. Jdi pomáhat matce s vyšíváním,“ řekl tehdy a mě popadl takový vztek, až jsem měla pocit, že nebyt svazujících náramků, které dospívajícím dětem ohně bránily ve spojení s jejich esencí, vzplála bych. Když Leandros odešel ven, vklouzla jsem do jeho pokoje a sebrala mu jeho oblečení. Byl to hloupý a pošetilý nápad, já už však měla dost toho, že nemůžu dělat to a tamto. V přestrojení za něj jsem se mohla courat po jarmarku a užívat si života.

Všechno zkazil Plavan, bratrův starý kamarád. Zahlédl mě, jak si prohlížím kovářovy meče, a už z dálky na mě volal bratrovým jménem. Byl zmatený, protože mého bratra na veřejnosti skoro vždycky doprovázel náš vychovatel. Snažila jsem se ztratit v davu, ale našel mě. A když přišel blíž, poznal, že to jsem já, a ne Leandros. Neodhalil mě sice přede všemi, ale zašel za mými rodiči, aby jim o mém prohřešku řekl.

Otec na mě doma čekal s koženým řemenem. Vytáhl mě za vlasy po schodech do obývací místnosti a tam mě pod obrazem naší rodiny zbil jak psa. Celou dobu jsem se dívala na jeho tvář na obraze, navenek tak milosrdnou a vlídnou. Nenáviděla jsem jej za to a nikdy jsem mu to neodpustila.

Neklidně jsem se ošila, když mi při té vzpomínce píchlo v jizvě na zádech. Plán, který se mi začal rodit v hlavě, by mě nestál jen pár ran koženým řemenem. Stál by mě život. Přesto jsem se vyhrabala zpod pláště a začala prohledávat bratrovy věci. Ano, bylo tady slavnostní oblečení, které měl mít na rituál. Oba jsme byli stejně vysocí a hubení, takže bych se do něj vešla. Byl tu taky povolávací dopis s otcovou pečeti, otcův meč a... Zastavila jsem se.

Ne, nemohla jsem přece jít do Souboje místo svého bratra. Naše rodina už byla poznamenána jednou zradou. Kdyby někdo na moji lest přišel, v sázce by nebyl jen můj život. Císařská regentka by mohla potrestat celou moji rodinu. V noci a na dálku jsem se mohla bratrovi podobat hodně, ale za dne by každý poznal, že jsem dívka.

Zničeně jsem se položila na záda a hleděla na strop jeskyně. Začala mi být ještě větší zima, tak jsem si strčila ruce do kapes. Ucítila jsem

něco studeného. Zmateně jsem vytáhla amulet, který se objevil v jezeře. Bylo na něm něco zvláštního. Ačkoliv to byl pouze kus kovu a kamene, měla jsem pocit, že je v něm něco živého. Něco, co mi bylo blízké. Jako by to šeptalo moje jméno, jako by mě to volalo. Bezmyšlenkovitě jsem si jej začala navlékat okolo krku.

Pak už mě zastudil na hrudníku. Ten pocit ale trval jen pár vteřin, než amulet začal žhnout, jako by ho někdo právě vytáhl z ohně. Vykřikla jsem bolestí a cítila, jak mi horkost stoupá i do tváří. Bylo to, jako by mi někdo napínal a roztahoval kůži.

Roztřesenýma rukama jsem si zkusila amulet sundat, nešlo to. Zhroutila jsem se na dno prašné jeskyně. Ten amulet byl určitě prokletý. To proto jsem viděla ten přízrak. Kvůli tomu mi teď pálí kůži na škvarek.

Shořím na popel? Stane se ze mě žhnec?

Horko náhle ustoupilo a bolest stejně tak. Chvilí jsem lapala po dechu, pak jsem zašátřala prsty po zrcátku. Z odrazu na mě nekoukala moje tvář, ale bratrova. Tedy, skoro bratrova. Byl to pořád můj obličej, ale něco se v něm změnilo. Jeho rysy byly tvrdší, mužnější. Obličej mi stále lemovaly dlouhé vlasy, ale vypadala jsem jako mladík.

„Co se to...“, řekla jsem a i můj hlas zněl cize. Byl hlubší a hrubší. Stále jsem cítila v kůži na obličejí mravenčení, ale bolest už odezněla. Snažila jsem se pochopit to, co se právě stalo.

„Síla zvěře...“, zašeptala jsem do prázdna. Kdysi jsem slyšela o tom, že lidé ovládající sílu zvěře dokázali změnit svoji podobu, ale nikdy jsem ještě neslyšela o tom, že by jejich schopnosti byly uzavřené do šperků. Každý člověk mohl ovládat pouze jednu esenci, jedinou výjimkou měl být vyvolený Elemyn, o kterém se tradovaly pověsti.

Když jsem si myslela, že už svět nemůže být divnější, stane se tohle. Vyslyšeli bohové můj plán a chtějí po mně, abych bratra zachránila svojí účastí v Souboji? Proč byl ten amulet v jezeře?

Klekla jsem si, propletla prsty a sklonila hlavu. Začala jsem odříkávat modlitbu pro Azenise a doufala, že třeba uslyším jeho hlas. Odpověď mi bylo jen ticho. Byla jsem v tom sama. Ať už bohové zamýšleli cokoliv,

já si byla jistá jedním. Stal se zázrak. Získala jsem mužskou tvář, i když pod oblečením jsem byla stále žena. Ano, má to tak být, říkala jsem si, zatímco jsem si bratrovým loveckým nožem odpižlávala dlouhé vlasy. Když jsem se naposledy podívala do zrcátka na svůj odraz, koukal se na mě zpátky mladý princ.

„Teď jsem Leandros, princ ze Světlé.“

2. KAPITOLA

SIRALIS

Jako Leandros ze Světlé jsem se před polednem musela dostat do Siralisu, abych stihla přijímací obřad. Když začínalo svítat, převlékla jsem se do bratrova slavnostního oblečení, sbalila jsem si všechny věci a vyrazila na cestu. Sotva se slunce vylouplo nad obzor, jinovatka na rudých listech trávy se změnila na rosu.

V noci mi připadal Rudý les jako nehostinné a děsivé místo. Teď ráno paprsky prosvítaly skrze rudé listy a tráva opravdu vypadala jako čerstvá krev. Ale esence místa se změnila. Nebála jsem se zde, pouze jsem cítila hluboký smutek. Přišlo mi, jako by se včerejšek stal někomu jinému než mně. Naposledy jsem se otočila k osamělé vrbě, jejíž větve padaly do jezera jako kapky rudého pláče, a přála jsem si, abych tohle místo už nemusela nikdy znovu navštívit.

„Siralis už čeká,“ zamumlala jsem sama pro sebe a přehodila si vak přes rameno. Pěšky mi cesta trvala mnohem déle než na koni. Když jsem špatně zahrnula na neoznačeném rozcestí, ztratila jsem spoustu času bloumáním. Narazila jsem na malou mýtinu, ze které vyčníval z trávy vysoké po kolena plochý kámen. Jeho vrch se vydrolil do příjemné prohlubně, do které jsem se usadila a vytáhla si z brašny tvrdé obilné placky a pár hrstí sušeného masa. Ještěže si vzal bratr nechal ve své brašně nějaké zásoby.

Nikdy jsem neputovala nikam sama, i do lesa jsem chodila spolu s bratrem. I tak to bylo bez vědomí mého otce. Leandra většinou nikam

nepouštěl bez doprovodu a mě většinou z domu nepouštěl vůbec. Ne-
být shovívavosti našeho vychovatele, nikdy bych pořádně nepoznala ani
les kolem Světlé.

Tady bylo všechno jiné, a to nejenom barvou. Jako by les mluvil
nějakým tajným jazykem, který mohli zaslechnout jen ti vyvolení. Přes
den mě to místo neděsilo tak jako v noci, přesto jsem sebou při každém
šustnutí trhla. Měla jsem pocit, že nejsem sama. *Ta příšera z noci tu může
stále číhat, pokud byla skutečná.*

Neklidně jsem se zavrtěla. Pokud opravdu vyrazím do města, budu
tam nějakou dobu sama mezi cizími princí. A ačkoliv tam žádné bestie
po nocích běhat nebudou, neustále mi bude hrozit odhalení. Ještě jsem
měla možnost se vrátit. Svě opížlané vlasy bych nějak vysvětlila, ten
amulet bych zahodila zpátky do jezera...

Ten amulet. Kov zahřátý mojí kůží mě tížil pod hrudní kostí, když
jsem se ho dotkla. Co na mě teď v životě čeká? Doma jen náрек naší
matky nad tím, že je Leandros zraněný. A i kdyby na sebe bratr zkusil
vzít veškerou vinu za to, co se mu stalo, otec bude zuřit a jako vždy to
odneseme oba dva. Když ale půjdu do Souboje, Leandros nebude muset
do armády. A otec pak snad pochopí, že se o sebe dokážu postarat. Moje
účast v Souboji mu přinese ten nejlepší důkaz. Ať se třeba zlobí, že jsem
se rozhodla riskovat. Bude muset uznat, že jsem to zvládla.

Dojedla jsem, upravila si otcův meč, který se mi houpal u boku, a vrá-
tila se na rozcestí. Zahleděla jsem se směrem, kterým jsem hádala, že je
hlavní město. *Zvládnu to*, řekla jsem si, abych se povzbudila, a vyrazila
kupředu. Jak jsem se vzdalovala od jezera, stromy postupně ztrácely rudý
odstín a vracely se zpět do zelené.

Slunce stoupalo výš a oteplilo se. Přesto jsem si na sobě nechala pře-
hozený vlněný plášť, abych nepřitahovala ve městě svým oblečením pří-
liš mnoho pohledů. Naštěstí jsem po dalším bloudění našla dlážděnou
cestu, která vedla do hlavního města. Proudily po ní desítky lidí. Byla
jsem si jistá, že všichni míří do Siralisu na velkolepé trhy. Podařilo se mi
zastavit povoz a svézt se s prostými lidmi, kteří vezli na vratkém voze
obrovskou hromadu harampádí.

Otec rodiny sedící na kozlíku mi mezi řečí podal lahev ohnivé vody. Silné pití jsem ještě neochutnala, ale nechtěla jsem jej urazit, tak jsem si lokla. Pálivá tekutina se mi svezla do žaludku a já s říhnutím vypustila z úst plamen. V očích se mi objevily slzy a dlouho jsem lapala po dechu.

„No vida, ty jsi aspoň ohnivec,“ řekl muž potěšeně, „ne jako ti špinaví cizáci, kteří nám chtějí ukrást trůn.“

Nechápavě jsem se na něj podívala a chtěla se zeptat, jak to myslí, ale stále jsem se dusila pálicí tekutinou, nasycenou esencí ohně.

„Většina princů nepochází z Azenisu,“ vysvětloval starší syn, který seděl vedle mě.

„Opravdu?“

„Je tomu tak,“ pokračoval otec, „plamen se musel zbláznit, když je sem pozval. To by tak bylo, aby nám vládl jiný než ohnivý král! Ohnivci jsou v Souboji jen tři, ale doufám, že to bude jeden z nich. Určitě to nepřeji tomu, který je z rodu špinavého zrádce.“

Neklidně jsem se ošila a byla jsem ráda, že můj cestovní plášť zakrývá erb našeho rodu. Nosit žluté slunce na bílém poli se mimo Světlou nevyplácelo.

„Co vlastně chceš v Siralisu ty?“ zeptal se obchodník.

„Chci se tam podívat na trhy,“ řekla jsem spěšně. Byla to lež jako věž, ale nechtěla jsem dostat ránu mezi oči. Došlo mi, že ačkoliv tu nebudu v takovém nebezpečí, jako by byl bratr v armádě, ani tady nemůžu očekávat zrovna laskavé přijetí.

Cesta mi v jejich doprovodu ubíhala rychle. Nechala jsem je mluvit o tom, jak regentka našeho císaře shromažďuje velké vojsko pro případ, že by se Dvoutvární dostali až sem. Dvoutvární byli hrozbou Devítizemí po celá staletí, ačkoliv je většina z nás nikdy ani neviděla. Lidé bez esence, kteří slepě věřili bohovi dvou tváří. Brzo se z nich stala spíš povídačka, kterou děsí rodiče neposlušné děti před spaním. Stejná, jaká se tradovala o prokletí Rudého lesa. Jenže pak napadli hvězdnou říši Marite a najednou byli až přespříliš skuteční.

Brzo stromy prořídly a sem tam šlo zahlédnout nějaké drobné stavení. Vyjeli jsme z lesa ven a obklopila nás široká obilná pole. Lány

klasů se vlnily v jemném větru a já potěšeně sledovala bohatou úrodu. Otec mi říkal, že před vládou krále Spythihněva trpěli lidé v naší zemi hladem.

Za poli se tyčila vysoká Černá hora, pod kterou jako by nějaký bůh rozsypal náruč plnou budov. Město Siralis. Nad tou hromadou se tyčilo sídlo našeho vládce, Výheň. *Místo, kde za chvíli budu stát a budu přijímat požehnání od samotného plamena.* Při tom pomýšlení mě polilo horko.

Vjeli jsme jižní bránou do města. Zhluboka jsem se nadechla. Můj pokus nahradit bratra mě možná bude stát život. Nemohla jsem se ale bát, strach by mi v ničem nepomohl. Zbývalo mi jen být silná. Tedy... *Silný.* Teď jsem se musela stát Leandrem ze Světlé, jedním z devíti účastníků Souboje. *Ano. Zvládnou to.*

Město hýřilo barvami, hudbou a vůněmi. Rozloučila jsem se s obchodníky, kteří mě svezli, a zanechala jim jako poděkování nějaké drobné. Úzké ulice stoupající do kopce byly přečpané lidmi a stánky přetékajícími zbožím. Netušila jsem, kolik mohlo být, ale podle slunce jsem odhadla, že do poledne zbývá více jak hodina. Řekla jsem si, že mám ještě dost času, než se budu muset ukázat ve Výhni.

Zastavila jsem se proto u jednoho ze stánků, abych si koupila zapečený slaný koláč, a hladově jsem se do něj zakousla. Po jazyku mi stékala sladká šťáva z masa a rajčat, která mi na okamžik připomněla domov a koláče mé matky. Když jsme po bratrově zradě přišli o přízeň císaře, ztratili jsme i většinu služebných. Vaření se tedy ujala matka, a ačkoliv jsem se jí snažila pomáhat, moc mi to nešlo. Zato Leandros byl v kuchyni jako ryba ve vodě.

V Siralisu byly desítky stánkařů z jiných říší, a já tak mohla vidět silodělné výrobky lidí ovládajících rostliny, kámen a kov. Sošky ze dřeva, které vyrostly pod rukama rostlinců do tvarů zvířat a lidí. Kovové meče, do kterých nikdy nenarazilo kladivo a které ohýbali silou země samotní mistři řemesla. Někteří lidé z Ohnivé země se ale stánkům jiných živelníků vyhýbali. Přesto se našlo dost těch, kteří na cizokrajné zboží zvědavě koukali.

Přemýšlela jsem, jestli někteří ze živelníků mají zvláštní schopnosti. Občas se třeba stalo, že člověk s esencí vody uměl zmizet, živelník ze světa zvířat uměl číst myšlenky nebo živelník s esencí hvězd zahlédl vizi budoucnosti. Tyto schopnosti ale byly velice výjimečné. Říkalo se, že je před narozením políbili na čelo samotní bohové a nechali jim něco ze své božské moci. Přála bych si takové schopnosti mít, ale byla jsem obyčejný živelník.

Veškerá volná místa na ulicích, kde neprodávali obchodníci, vyplnili hudebníci. Jejich rozmanité melodie vyluzované desítkami rozličných nástrojů se do sebe zaplétaly jako klubka barevných hadů a tvořily mozaiku něčeho, co bych mohla nazvat hudbou Devítizemí. Na chvíli jsem se ztratila v myšlenkách.

Opravdu mě přijmou mezi ostatní prince? Proč tu vlastně jsem, nepatřím sem.

Vytrhly mě z nich ale zvony odbíjející v paláci. Počítala jsem v duchu spolu s nimi, a když jsem se dobrala čísla dvanáct, které symbolizovalo mimo jiné i dvanáct velkých bohů, kteří stvořili celý vesmír, zastavilo se mi srdce. *Dvanáct*. Poledne. Někde v kapli začínal obřad a chyběl na něm jediný princ. Leandros ze Světlé.

Lidé s údery zvonů začali jásat a já měla velký problém se mezi nimi protlačit. Palác byl nahoře na svahu hory. Všimla jsem si prázdné boční uličky, která stoupala do kopce k paláci.

Vběhla jsem do ní a přeskakovala pohozené odpadky a blátivé kaluže. Tedy aspoň jsem doufala, že je v nich bláto. Když jsem zahrnula za roh, vrazila jsem do nějakých mužů.

„Hej, kluku, dávej pozor,“ vyštěkl jeden z nich. Vzhlédla jsem a uviděla, jak se na mě mračí zjizvený obličej.

„Pro-promiňte,“ zakoktala jsem se. Poodstoupila jsem od něj a jeho dvou dalších kumpánů a všimla si ještě dvou drobných mužíků, kteří stáli naproti nim. Oba dva měli oválné tváře se světlou pletí. Jejich úzké oči byly stejně černé jako jejich dlouhé vlasy, které měli spletené do copánků.

Zaujalo mě, že na sobě mají barevná roucha z hladké látky, která vypadala neuvěřitelně vzdušně a leskla se na slunci.

„Jenom projdu, promiňte, spěchám,“ řekla jsem a chtěla proklouznout mezi nimi. Zastavila mě ale vztyčená paže jednoho z hromotluků, která ukazovala na cizince.

„Vypadni odsud, ty větrohlave, nebo ti zpřerážím kosti!“ řekl nejvyšší z nich, ten, do kterého jsem předtím vrazila. Došlo mi, že ti dva muži v barevném oblečení musí být ze vzdušných ostrovů Taranu.

„Copak, vy plstořitníku, vám nelíbí se, že přišli jsme podpořit krev naši? Nemůžete smířit se s tím, že by králem se stal princ Koharu?“ odvětil muž se silným přízvukem. Mluvit v azenštině pro něj muselo být těžké. Věděla jsem, že taranský jazyk je mnohem komplikovanější a používá různá jména pro stejné věci. Představila jsem si, že mluvit naší starou řečí pro ně musí být jako malovat pouze základními barvami.

„Drž klapáčku nebo tě zašlapu do země, skrčku!“

„Pejcho, kašli na ně, jen si chtějí něco dokazovat...“

„Tak co mi uděláš, ty větrníčku? Foukneš mi do vlásků? Pošimráš mě na tváři? Nebo nedokážeš ani vypustit větry prdelí, protože seš moc daleko od domova?“

Pejcha vypadal jako muž, který celý život strávil těžkou prací. Ta z jeho těla vykovala pevnou horu svalů, která se teď hrozivě přibližovala k drobnějšímu muži v barevném hábitu.

„Pane Kojo, prosím, tohle nedělejte,“ snažil se situaci uklidnit druhý Taranec a držel staršího muže za rukáv. Uznávala jsem toho větrovce, který si stál za svým i vůči mnohem větším soupeřům a v početní převaze. Pejchovi se v očích zlověstně blýskal oheň a já cítila, že se chystá na obchodníky zaútočit.

„Nechte je projít,“ slyšela jsem se říkat. Pobudové se hned obrátili na mě. *Co to dělám?* V krku jsem slyšela tepat své srdce. Měla jsem chuť sklonit oči k zemi a pokorně se vytratit.

Odhrnula jsem svůj plášť a položila ruku na hrušku otcova meče, jako by to něčemu mohlo pomoci. Mohla jsem si hrát na hrdinu, ale otcův meč za pasem by mi nebyl proti jejich nožům nic platný, protože jsem jej sotva uměla správně držet. Napadlo mě ale, že pouhá jeho přítomnost by mohla útočníky znejistit.